

EGY MAGYAR PÁRIZSBAN

NAGY PÁL

Beszélgetőtárs Tar Ferenc

- **1964**-ben megírtad a végrendeletedet.

Ez az első könyvedben jelent meg. Idezek belőle: *A hajó kikötött a másvilágon, hordárok rohantak fel a fedélzetre... Rájuk bízta újságpapírosba göngyölt földi rongyait, az írógépet azonban magánál tartotta. Az égi vámnál meg fogják kérdezni, miért hozott írógépet. Meg akarom írni, utólag, a végrendeletemet. Ez lesz benne.*

Alulírott, Kiss Pál, volt magyar állampolgár, jelenleg égi lakos, ép eszem teljes tudatában úgy határoztam, hogy minden ingó és ingatlan vagyonomat a francia tengeri szélre hagyom. Elhatározásomat az alábbiakkal indokolom.

Hazámat, mely Kelet-Európa nyugati részén terül el, 1956. november 27-én hagytam el Kópházánál. Mivel menekülésem okai magántermészetűek, azokra jelen végrendeletemben nem térek ki. Nyugat-Európa Deutschkreutz nevű falujában vettek először nyilvántartásba, 1956. november 28-án. Ott nyert először hivatalosan is megállapítást, hogy szülőházamat önként hagytam el, elhatározásomat rajtam belül álló okok kényszerítették ki.

Feltételezem, hogy ez saját élményeidet is tartalmazza.

- **Valóban, amikor az ember megírja a végrendeletét, nem azzal a céllal teszi, hogy mellébeszéljen, hanem mindig visszatekint arra, amit átélt. 64-ben volt az életemben egy olyan pont, amikor úgy éreztem, hogy vissza kell tekintenem, és számot kell vetnem önmagammal meg azzal, ami történt velem, és erre nem a visszaemlékezés műfaját használtam, hanem a végrendeletét.**

Még egy oka van, hogy végrendeletet írtam. 1964-ben úgy tűnt nekünk, hogy a nagy szovjet birodalom több évszázadra berendezkedett Európának ezen a részén és Magyarország is csatlós ország lesz ennek az óriási birodalomnak, tehát nekünk még csak reményünk se lehet arra, hogy Magyarországra visszamenjünk, visszalátogassunk, netán vissza telepedjünk.

- **Hogyan teltek éveid 1956 előtt?**

- **Ne** héz szívvel válaszolok erre a kérdésre, mert én valóban elmondhatom

azt a közhelyet, hogy nehéz gyermekkorom volt. Nem túlságosan kényeztetett el az életem. 1934-ben Salgótarjában születtem, ahol édesapám jómódú kereskedőember volt.

Akkoriban ez úgy volt, hogy az érettségizett emberek egyúttal tartalékos katonatisztek is lettek. Apám kereskedelmi érettségit tett, és mint ilyen tartalékos katonatiszt volt. A II. világháború kitörése idején már főhadnagy, 1944 végén halt meg a fronton. Anyám ottmaradt három fiúgyermekkel. Én voltam a középső. Lajos bátyám mérnök lett, Bandi öcsém kint él velem. Párizsban finomműszerész.

A felszabadulás után nehéz sorsunk volt, nemcsak azért, mert árván maradtunk, hanem mert 48-49-től kiderült, hogy én „pestises” vagyok. Apám ugyanis nemcsak jómódú kereskedő volt, hanem horthysta katonatiszt is. Ez egy olyan megbélyegzés volt, amellyel nagyon nehéz volt élni. Engem már a középiskolába sem akartak felvenni, így kerültem a sárospataki református gimnáziumba. De pechemre a pataki gimnáziumot is államosították 1950-ben. Így kénytelen voltam visszamenni szülővárosomba, Salgótarjába. Ott volt egy nagyon derék tanár - az akkori igazgató - Bácskai János, aki magát kommunistának vallotta. Nála a kommunizmus nem azt jelentette, hogy harcos pártember és mindenkit lehetetlenné akar tenni, hanem valamiféle humanizmusból táplálkozhatott az álláspontja, és engem visszavett második gimnazistának, Salgótarjába.

Érettségi után felvételiztem az ELTE-re. Egy, 1956 októberében kezembe került dokumentum bizonyította, hogy 600 jelentkező közül negyedik lettem a felvételi vizsgán. Szauder József azonnali felvételre és Rákosi-öszöndíjra javasolt. Mondanom se kell, hogy két hét múlva megkaptam a papírt, helyhiányában nem vettem fel. Akkor kétségbeesett kísérleteket tettem, hogy bejussak Debrecenbe, Szegedre (elutaztam ezekbe a városokba), de nem sikerült.

Volt egy nagyon érdekes közjáték. Annak illusztrálására is mondom, hogy ebben az időszakban is voltak nagyon derék emberek Magyarországon. Miután

NAGY PÁL (1934.) Franciaországban élő magyar író, tipográfus. Alapítója a párizsi Magyar Műhelynek és a D'atelier című francia folyóiratnak és kiadónak. Munkáit az avantgard vizuális törekvések jellemzik.

kirúgtak bennünket az egyetemi felvételi-ről, odajött hozzánk egy Devecseri Gábor nevű ember (nem a költő, csak névrokonság volt közöttük), és mindazokat, akik jó pontszámot értek el a felvételin, meghívta egy bentlakásos, 6 hónapos könyvtáros iskolába. Tehát mi tanároknak nem feleltünk meg, nem bízták ránk a gyermeki lelkeket, de úgy látszik, hogy könyvtárosnak megfeleltünk. Újpestre, a Rezi Károly utcába toboroztak bennünket, ahol remek társaság gyűlt össze. El lehet képzelni, hiszen az ország összes egyetemén bukdácsoló x-szeseket oda vitték. Egy remek félételt töltöttünk ott, rengeteg filozófiát, szakanyagot tanultunk. Devecseri Gábor nappal a marxizmus gyönyöreit ecsetelte, este viszont Kirkegaardról, Hegelről beszélt nekünk, kezünkbe adta ezeknek a filozófusoknak a könyveit. Korai ifúságomnak boldog 6 hónapját éltem ott.

Azán Pásztóra kerültem járási könyvtárvezetőnek. Kedves női beosztottaim voltak, akik látták, hogy nem vagyok én túlságosan alkalmas a könyvtárosi munka végzésére. Beültettek egy félreeső irodába, és azt mondták, hogy Palika, maga csak olvasson, majd mi itt elintézzük a dolgokat. Kellemes félév volt. Aztán egy nagybátyám, aki az oktatásügyi minisztériumban dolgozott és elég nagy pártember volt, anyám többszöri könyörgésére bejuttatott az egri pedagógiai főiskolára. Ott voltam harmadéves magyar-történelem szakos hallgató 1956 októberében.

- Forradalmár voltál?

- **Lelkemben természetesen már sokkal korábban forradalmár voltam, akkor viszont nem lehetett nem forradalmárnak lenni. A forradalomról úgy értesültünk, hogy egy nagy 15-16 személyes hálóteremben szól a vezetékes rádió (azzal keltettek bennünket kora reggel), október 24-én aztán fegyverropogás hallatszott, így tudtuk meg, hogy Pesten kitört a forradalom. Hát aztán úgy esett a dolog, hogy a diáktársaim engem választottak a MEFESZ, az akkori diákszövetség titkárává. Így nekem jutott az a feladat, hogy néhány diáktársammal együtt megszervezzük a város ellátását, védelmét és így tovább. A főiskolás fegyveres század megszállta a helyi ÁVH épületét, lefoglalta az ott található iratokat, fényképeket készített az ottani kínzókamrákról...**

- Ezek után nem csoda, hogy 1956. november 27-én Kópházánál elhagytad Magyarországot.

- **Persze még volt egy-két közjáték. Például az, amikor bejöttek újra az oroszok. Akkor mi egy diákcsoporttal átmentünk Miskolcra, pontosabban Diósgyőrbe. Mert a marxista szemináriumok kertében azt tanultuk, hogy a forradalom fő ereje a munkásság. Mi úgy gondoltuk, hogy elmegyünk a munkássztyályhoz és megkérdezzük, hogy mit kell ilyenkor tenni. „Mi a teendő?” - ahogy Lenin elvtárs fogalmazta. Meg is találtuk**

a diósgyőri munkástanács vezetőit bent a gyárban. Ez úgy november 10-e körül lehetett. Ott mondták nekünk, hogy nincs mit csinálni, hogy ne csináljunk semmit, nehogy kivonuljunk a Bükkbe partizánkodni, ne támadjuk meg puszkával meg pisztollyal a bevonuló orosz tankokat. Szóval, nagyon hasznos tanácsokat adtak. Visszafelé az ávósok elkaptak bennünket, és átadtak az orosz katonai parancsnoknak azzal, hogy fegyveres harc közben fogtak el bennünket. Ebből egy szó se volt igaz, de az oroszok azonnal halálra ítélték. Úgy vittek a zárkába, hogy másnap hajnalban kivégeznek. Volt velünk egy orosz szakos fiú, aki hasznunkra volt. Végül másnap mégis elengedtek Miskolcon. Visszamentünk Egerbe, de azonnal továbbbbszöktünk Pestre. Nekem elég traumátikus élmény volt látni a lerombolt Budapestet, a Nagykörút egy romhalmaz volt, kilőtt tankok mindenütt, szóval elég apokaliptikus látvány volt.

Ennek ellenére nem akartam Nyugatra szökní. A keresztanyámnál húzódtam meg, a Szent István körúton. De aztán, amikor a keresztanyám kezét tördelve mondta, hogy a házmester megkérdezte, hogy ki az a kis viharkabátos fiatalember, aki eddig nem volt itt és most itt van, akkor megértettem, hogy mennem kell. Akkor már Budapest utcáin folytak a letartóztatások. Ez úgy 20-án, 22-én lehetett. Elhatároztam, hogy mégiscsak Nyugatra megyek, mert akkor azt mindenki tudta, sejtette, lehetett érezni, hogy a bosszú véres lesz. Az is lett.

- Hogyan kerültél Franciaországba, és miért pont oda?

- **Meg voltam fertőzve a francia imádat. Ugye „Vigyázó szemetek Párizsra vessétek!” Egyrészt ez, másrészt a véletlen vitt Párizsba. Mindig elmesélem, mert jellemző a franciákra. Nagy nehézségek árán sikerült Ausztriába szökní, és Eisenstadtra kerültünk. A menekülttáborban várakozni kellett. Jöttek a különböző gazdag**

nyugati országok válogatóbizottságai. Éppen csak a fogadat nem nézték meg, hogy mire vagy alkalmas. Egyébként aszerint válogatták az embereket, hogy mi a szakmájuk. Hideg téli nap volt november végén, amikor a menekülttábor kapujában megjelent két nagyon csinos nő és egy magas fiatalember kosztümben, kiskabátban, hónuk alatt egy parányi aktatáskával. Kiderült, hogy ez a francia delegáció. Beültek egy irodába, és mondták, hogy aki Franciaországba akar menni, az menjen be és iratkozzék fel. Hát mi azt hittük, hogy bemegyünk ide is, és feliratkozzunk, mint ahogy feliratkoztunk Kanadába, Hollandiába, Amerikába. De amikor föliratkoztunk, mondták, hogy menjünk be, szedjük össze a kis matyónkat, és szálljunk be egy autóbuszba. Kiderült, hogy ott állt Eisenstadt állomásán egy hosszú francia vonatszerelvény, azt megtöltötték. Este elindultunk, másnap reggel pedig Franciaországban ébredtünk föl. Én ezért a mai napig hálás vagyok a franciáknak. Nagyon tisztelem befogadó országomat, amelynek 30 éve állampolgára is vagyok. Büszke vagyok rá, hogy Franciaország akkor így fogadta a menekülteket.

- Most 1995-öt írtunk, 1956 óta eltelt néhány év. Hogyan teltek a párizsi éveid?

- **Párizsban francia állami ösztöndíjat kaptunk. Én is tanultam, mint az odakerült magyar diákok többsége. Először nyelvtanfolyamokra jártam. Ugyanis nem tudtam egy szót sem franciául. Azután a francia tanárszakot választottam, megszereztem egy tanári oklevelet, amellyel mindenütt taníthatok a világon, kivéve Franciaországot.**

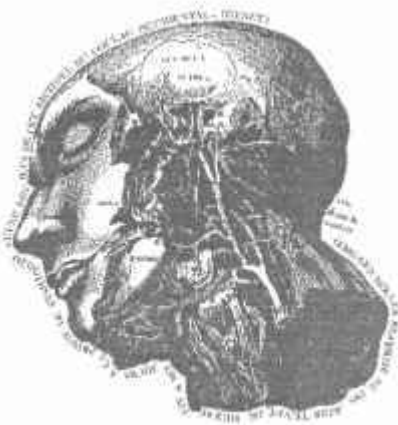
- Tanulmányaid befejezése után hol dolgoztál?

- **Sokáig dolgoztam a Szabad Európa Rádió ösztöndíjosztályán. Ez Párizsban volt. Nagyon jó munkát végeztek. Különbözőbb politikai megfontolások nélkül igen sok ösztöndíjat adtak kelet-európai menekülteknek, nemcsak magyaroknak, más nemzetiségűeknek is. Ott egy Metz nevű német származású amerikai vezetésével dolgoztunk. Közvetlen főnököm Albrecht Dezső volt, aki ismert közíró volt Erdélyben. A Hírel című erdélyi folyóirat alapítója és mecénása. Nagyon derék ember volt. Azzal foglalkoztam főleg, hogy az akkor már Párizsban fel-tűnő magyar diákoknak, az inkognitó teljes tiszteletbentartásával, segítséget adjunk. Azt hiszem, hogy az egész Szabad Európának ez volt a leghasznosabb osztálya. Ezzel nem akarom azt mondani, hogy a rádió szerepe másodlagos volt. Több száz magyar diák végezte el így az egyetemet Nyugaton.**

Azután nyomdász lettem. Ez is egy kicsit rendhagyó történet. Azért lettem nyomdász, mert láttuk, hogy az 1962-ben alapított Magyar Műhely című folyóiratot nem tudjuk eltartani. Az elején innen-onnan lehetett egy kis segítséget szerezni. Akkor is inkább úgy, hogy miután egy számot kinyomtattunk, abból a Szabad Európa, vagy más szervezetek átvettek egy bizonyos példányszámot, és azt ingyen osztogatták. De éreztük és tudtuk, hogy ez nem tarthat sokáig. Ha hosszú távra akarunk berendezkedni, akkor magunknak kell a folyóiratot előállítani, sőt annyi pénzt kell keresni a saját megélhetésünkön felül, hogy a lap megjelenését biztosíthassunk. Erre egyetlen utat láttunk, hogy kitanuljuk a nyomdászmesterséget. Papp Tibor barátommal, aki a Liege-i műszaki egyetemről ájtott az alakuló folyóirat hírére Párizsba, beiratkoztunk egy francia szakszervezeti nyomdászközpontba, és három hónap alatt igyekeztünk elsajátítani mindazt, amit egy ipari tanuló hét év alatt tanul meg. Nézd, nem mondom, hogy mindent megtanultunk, de mindenesetre mesterszedő lett belőlünk. Először egy kis bérelt nyomdászarokban dolgoztunk, aztán pedig amikor 1968-ban tönkrement ez a vállalkozás (mint tudod, 68-ban májusban voltak a diáklázadások, utána három hónapig tartott az általános sztrájk), mi sem dolgozhattunk. Amikor a sztrájk végetért és a bankok behajtották az esedékes kölcsönrészleteket, mi is tönkrementünk. Ekkor egy loan Cusa nevű román barátunk odavett bennünket a nyomdájába gépszedőnek. Abban, hogy a Magyar Műhely ezeket a nehéz éveket átélte és megjelenhetett, ennek a román férfinak rendkívül nagy és fontos szerepe van.

- A Magyar Műhely az egyik legfontosabb vállalkozásokatok.

-Az én életem központjában - de Papp Tibor és valószínűleg Bujdosó Alpár életében is - ez volt a meghatározó, ami körül minden más forgott. A Magyar Műhelyt azért alapítottuk, mert mi saját lapot, saját fórumot akarunk, ahogy minden fiatal írónemzedék saját fórumot akar. Az a helyes, ha a fiatal nemzedékek létrehozzák saját irodalmi, művészeti folyóiratukat. Mi is ezt csináltuk. A véletlen mellett a dolgok szerencsés összjátékának köszönhető, hogy pont nekünk sikerült létrehozunk ezt a folyóiratot. Akkoriban Párizsban legalább 5 magyar folyóirat volt megjelenőben. Jó társaság gyűlt akkor össze. Parancs János, Papp Tibor, Márton Laci, Ditrói Ákos, Nyéki Lajos, Pátkai Ervin és mások. Valahogy mindig össze tudtuk kaparni a költségeket.

- 1962. óta nagyon sokat változott a Műhely.

- A Magyar Műhelynek több periódusa volt, és periódusai szerint más feladatai. Leglőször az volt a célunk, hogy saját magunknak teremtsünk irodalmi fórumot. Azután észrevettük, hogy hazai írók, barátaink közlési lehetőség nélkül maradtak. Ezek a Kádár-korszak első kemény éveit. Nem jut nyomdásztérhez olyan költő, mint Weöres Sándor vagy Csoóri Sándor, Orbán Ottó és a fiatalabbak közül sokan, akik modern szellemben próbálnak írni. Akkor azt tartottuk feladatunknak, hogy őket is közöljük. Tehát megjelentek a Nyugaton élő magyar írók művei és a hazai írók közül azok, akik valamilyen ok miatt szilenciumra voltak ítélve. Ennek a korszaknak a „hőstette” Weöres Sándor Tűzkút című kötetének kiadása, amelyik először Párizsban jelent meg 1964-ben. Ennek kéziratát Weöres Sándor hagyta nálunk Párizsban!

Amikor idehaza egy kicsit enyhült a politikai helyzet, egyre kevésbé volt a feladatunk, hogy hazai írókat közöljünk. Ekkor kezdődött a Műhely radikális avantgard korszaka. Addigra mi is beértünk íróként, szétnéztünk a világirodalomban, a kassáki örökséget szinte teljesen feldolgoztuk, és következett a Műhelynek, szerintem, egyik fénykora. Amikor megteremtődik az, a tipográfiai-ként jellemzett vizuális költészet, mellyel a Műhely köre bekerül a világirodalom vérkeringésébe. A külföldi kézikönyvek a Műhelynek ezt a periódusát már számontartják, és ez a jelzőjük rá: a Magyar Műhely tipografikus költészete.

- Alapítottatok egy díjat is.

- Igen, megalapítottuk a Kassák Lajos Díjat. Egy szép napon megjelent közöttünk Kassák Lajosné, és azt mondta, hogy itt van 10000 svájci frank, alapítástok meg végre a tervezett Kassák Díjat. Besegített még Schöffner Miklós is, a világhírű szobrászművész és a Műhely három öreg szerkesztőjével (Bujdosó Al-

párral, Papp Tiborral, Nagy Pállal) ez az öt ember alkotta a Kassák Díj zsűrijét. Úgy érzem, arra, hogy kik lettek Kassák Díjasok, nagyon büszkéek lehetünk.

- 1964-ben Jelent meg első könyved a „Reménység, hosszú évek”. A legutóbbi Franciaországban, Párizsban jelent meg Journal in-time 1984-1994. (Ed. d'atelier, Paris, 1994.) címmel. A két könyv között szinte ég és föld a különbség. (Azóta megjelent Nagy Pálnak újabb könyve is: „Az irodalom új műfajai”, ELTE BTK Magyar Irodalomtörténeti Intézete - Magyar Műhely. Budapest, 1995. - T. F.)

- Ég és föld a különbség, mert az ember, az író ég és föld között feszül.

- A korábbi könyvedet olvasni lehet, a másikat nézni.

Ebben igazad van. Az ember, mint minden élőlény, változik, fejlődik, és én büszke vagyok rá, hogy egy olvasnivaló irodalomtól eljutottam a nézni való, a látásra apelláló irodalomhoz. A kezdeti novelláktól - amelyeket egyébként valamikor Féja Géza üdvözölt - eljutottam az úgynevezett vizuális irodalomhoz, sőt eljutottam az elektrovizuális irodalomig. Hosszú életút volt, sok munka, tanulás van mögötte. Szétnéztem a nagyvilágban. Hatott rám az a vizuális kultúra, amely Nyugaton már elég korán megkezdődött. Számunkra teljesen természetes volt az, hogy a vizuális irodalom útját járjuk, mert valahogy a nyomdában ez alakult ki, ez volt a legtermészetesebb, legkézenfekvőbb. Aztán később ezt teoretizáltuk. Mindennek nagy hasznát vettem irodalmi működésem során. De a legbüszkébb vizuális műveimre vagyok.

A Magyar Műhely nemcsak folyóirat, hanem könyvkiadó is, de szervezünk találkozókat is (ezek az elmúlt három évben Keszthelyen voltak), ahová elsősorban a fiatalok jönnek el nagy számban, nemcsak Magyarországról, a környező országokból is. Azt hiszem, hogy Magyarországon is egyre inkább erősödőben van az avantgard, a modern irodalom. És amikor időnként látom, hogy sokan akadékoskodnak, nem hisznek a modern irodalom jövőjében, akkor csak annyit válaszolhatok nekik: a karaván halad!

(A beszélgetés 1995. augusztusában készült a keszthelyi Hotel Abbazia kertjében. A teljes anyag látható a keszthelyi városi televízió műsorában, 1996. tavaszán. - T. F.)

Nagy Pál fontosabb művei: Reménység, hosszú évek (elbeszélések, Párizs, 1964). Hampstead-i semmittevők (regény, Párizs, 1968). Monologium (szövegek, Párizs, 1971). SatisfactionS (vizuális szöveg, Párizs, 1977). Journal in-time (képversek, Párizs, 1984). Az irodalom új műfajai (Bp. 1995).

z között tűz és víz között folyik életem mint a szép híves pa
 omok homokos vagy homokos vagyok csikorognak a bölcsességfogak
 anyacsavarok falra hányt életösztönök önző magánzó vagyok hí
 egy sárga réz az ég színe az anizzeme ki mécsét sötétben is megtal
 edog madarat lehetne vele az őrizheti csatósoban kellene befogatni
 kinek a víz a pesza főtörizheni csatósoban kellene befogatni
 k be a mikrokozmoszba a jelszó : barna árnyék (vagy sárga) fény
 csorbul acélkés az illúzió megjelenésében szelleme jár el
 elyben elszunnyad az ére'kiss (kutyája) a szót nyit szakajtót le
 allgat de a jelszó némán is eltalálja vizsgálja a jelszavak tudom
 t létezését teleszkópban ? messze semmi fogl meg jól káposztalep
 zedt a szoborra valót de már gondoltam sem érdemes -talan-
 aladatok horoszkópban csallaghegyet teleholdkört vagy m
 alakiért derűt látok teleszkópban s mondhatnám mint a mor
 zök szupernova a pinceasztalon horoszkópban hol a hol
 ojsba golyós tytkot látok a csillagok között kákast fény
 enitália átok a hönöm alatt a csillagok között a tudom : (vagy tele
 pzele múltidőbe rejteget a csillagok között a tudom : (vagy tele
 szót tés tot mondom a csillagok között a tudom : (vagy tele
 most a pipacs köv teleszkópban véle (velem) árad és a
 ehér vitorlát rányitni a teleoszakát idén végre szem ügyre
 gyarázok teleszkópban (a képzettársítás a tudom : (vagy tele
 g lacsintáró bogarakon a csillagok között a tudom : (vagy tele
 elre aki nem közénk a csillagok között a tudom : (vagy tele
 arkán ház el a hatos a csillagok között a tudom : (vagy tele
 történi a történelem a csillagok között a tudom : (vagy tele
 arántott halat) vérző a csillagok között a tudom : (vagy tele
 atok félhalott fahala a csillagok között a tudom : (vagy tele
 egulomániám melománnak a csillagok között a tudom : (vagy tele
 ifajom a mikrofonpróba örök havat látok teleszkópban örök har
 elfogásom nehézkes ahogy felfogom magam alsó madárfogással nyúj

kező
 a pesza
 illúzió

az anizzeme
 őrizheti

árnyék
 gujra

létezés
 mere
 váró

csillagok között

lepi fel az
 alacsonyabban
 fekvő lelkeket

a

ak órák számlapján döglött aranyhalak világítanak az idő kvarc
nyúltagyám homloküregembe csavarodik hajam becsavarodik becsav
atlan vendég rád hivatkozok vakot vet a kocka a jelszó : barna
lja sötétben él sötétbe buvik sötét kő agy bárdot fog nem ma
kibocsátani a rendet jelentő b... vend... kinek milyen jogara
dve szeme a megtépett ideg... a combja (a jelszót m
zékeny magja van és magas... em... ros ru... jár mint sze
őre hátra mint koldus keze... ház... ze ne... inkább afféle
és leszakajtja sötét képe van párgát ritkít... kinek van párja
nya körülöttem az elmúlás sárgalíza de nekik... gra lobban piros
s a vakablakon sikert... pilya... ránk... a... borra te is ősz
telen nyugtalan uralaltesti táj... szél :... -Art... lom... eld
nd... : ezermeister ez a kedves lány ki... -értő mi-értő... tiér
dh... a van : dóm kupola a melle alma... ba között... en es
fü... ok mit látok... viziómban ? tele szájat beke... beredom
v... századon fel... a... somat... száj... a sz
tor ül azátokon... anyerem... kényszer
zeten határállomás... thalasz... pomba kifor
a aranyeres a tá... ki... meggek passit adott a
ily (apa) kom... mom... szusz... ideje ke-be-tűrni
venni a k... a cél... (lem) mindent bele
, b - 7... n... állok fölöttetek m
lines... rozásra szoruló homokb
lő ny... unál pontosabban az
lom ne... yog az ökörszemen vel
opban felm... ban kirántott halat (vi
ot vagina ver... fölhomly ereszkedik vö
ok a porondon szappanbu... te is magamért vagyok mán
iskologikája : természetv... terület védem rossz természetem
got hetediziglen könnyű elméjű vagyok könnyű pénztárcájú csak
óra és kinyújtom magam mielőtt kinyújtanának ennyi amit nyújtani

lehet
a ként...
atós...
engő
étler
log
erlo
vára
erekszízió
becsavarodna
nyacsavarak
kényszerképzelem
szülldásos halál
vakot vet a kocka